

Quadern de cultura

El teatre, a escena

Una panoràmica de la situació teatral valenciana

L'estrena de l'espectacle de Pep Rubianes al Teatre València i la diversificada presència de grups i representacions en l'Encontre de Teatre d'Alacant han obert la temporada amb un començament prometedor. La programació prevista, a més a més, inclou algunes peces esperades i es caracteritza, de principi, per l'absència d'apostes arriscades. En general, tot sembla assenyalar que es treballarà sobre segur.

Parlar de l'inici de la temporada a València vol dir parlar d'una sala, el Teatre València, que ha estat seu continuada de

Es grups valencians mereixen suport

grups i iniciatives reeixides. D'origens vinculats al teatre independent, ha aconseguit consolidar un espai comercial pel qual han passat algunes de les millors ofertes dels últims anys. Les altres dues sales, el Principal i l'Escalante, depenen de la Diputació de València i estrenen enguany nou director: l'escriptor i director de teatre Casimir Gandia. Pel Principal solen passar els espectacles més costosos i prestigisats, i, per la Sala Escalante, els grups valencians i els espectacles minoritaris.

Ens trobem, doncs, amb una sala privada, recolza-

da en unes subvencions institucionals imprescindibles, i dues sales públiques. Hi ha, també, la Societat Coral El Micalet, espai eventual per al teatre valencià, i el Teatre Princesa, dedicat a revistes i comèdies que fan una volta per «provincies». El Tallia, carrer de Cavallers, seu de l'associació anticatalanista València 2.000, programa sainets arnats i sense interès. A Castelló passen fugaçment alguns muntatges pel Teatre Principal, de propietat privada, mentre la Diputació està remodelant l'antic Teatre Sindical. A Alacant, mentrestant, pel Teatre Principal, de propietat privada i pendent de municipalització, passen companyies de Madrid, i l'Associació Independent de Teatre porta els grups més avantguardistes a l'Aula de la Caixa d'Estalvis. Locals amb una continuïtat més o menys precària, com ara el del grup La Caràtula, d'Elx; el Gran Teatre, d'Alzira; el Teatre Circ, i el Calderón, d'Alcoi, i altres, completen el modest panorama de la

infraestructura teatral valenciana.

Un panorama que no es correspon amb la vitalitat que delaten la gran quantitat de convocatòries a l'estil de la Fira de Juliol a València, els mateixos Encontres de Teatre a Alacant, el Festival de l'Espectacle a Peníscola i cicles com els de Vila-real o el de la Vall d'Uixó. Iniciatives promogudes generalment pels ajuntaments i que donen feina als prop de cinquanta grups que el Centro de Documentació Teatral del Ministeri de Cultura ha

Xavier Peiró

Casimir Gandia, actual director dels Teatres de la Diputació

cenat enguany al País Valencià.

Fet i fet, resulta obvi que la reflexió sobre la dicotomia teatre públic-teatre privat, assajada per Joan de Segarra el passat 1 de setembre a les pàgines del diari *El País*, en relació a Barcelona, és absolutament irrellevant si l'apliquem al País Valencià. Deia Segarra que assistim a «l'apoteosi del teatre públic, cortesà, palatí, i, al teatre privat, no li queda més remei que resignar-se... Parlar de te-

El Principal, un dels teatres de la Diputació de València

Xavier Peiró